

KOU200509 – samrådsspørgsmål V.

Hans Kristian Skibby: Ja, men jeg vil jo gerne på vegne af kommunaludvalget byde beskæftigelsesministeren velkommen til samrådet her i kommunaludvalget. Og det er jo sådan, at det er et samråd, som er åbent, og det betyder, at mødet bliver optaget, og man kan senere få udleveret en kopi af optagelsen ved Folketingets oplysning. Og medlemmerne af udvalget skal huske at trykke på den lille kontakt på automaten her, hvis de vil have deres ord optaget.

Men velkommen til ministeren og jeg skal høre, om ikke hr. Flemming Bonne vil orientere om begrundelsen for det her samråd, værsgo!

Flemming Bonne: Jo meget gerne. Jeg tror, der er mange, som i øjeblikket er bekymrede for den hast ledigheden stiger med – særligt ude i de sårbare områder ude i yderdistrikterne af Danmark. Og de områder er jo mange gange kendetegnet ved, at der i forvejen er et generelt lavt ledighedsniveau – ca. 35 % har ikke en erhvervsfaglig uddannelse eller mere – de er faktisk uden uddannelse – imod 24 % på landsplan. De har typisk også en ensidig lidt snæver erhvervsstruktur, som meget knytter sig op til industriarbejdspladser, De arbejdspladser, som jo langsomt forsvinder. Og så udmærker de sig ved, at afstandene til vækstområderne er lange, det er vanskeligt at pendle, og det giver selvfølgelig nogle – hvad skal man sige – ulig sværere vilkår for de mennesker, der bor derude, som nu bliver ledige. Og vi ved jo også, at der er problemer med at rekruttere nøglemedarbejdere til en række virksomheder, som befinder sig ude på udkantsområder. Og derfor er det vel rimeligt at spørge, hvad regeringen forestiller sig nu. Vi skal – går jeg ud fra – udvise rettidig omhu og prøve at lave de planer, som kan forebygge de værste ulykker, som kan komme ud af det her.

Jeg kommer selv fra et område, hvor et stort skibsværft lukkede, og dengang var apparatet absolut ikke parat. Det var en ørkenvandring på en 15-16 år, inden området kunne begynde at rejse sig igen. Det må ikke ske her. Derfor har vi ... eller så stillet en række spørgsmål til ministeren, som jeg forventer at få svar på.

Hans Kristian Skibby: Ja, værsgo minister!

Beskæftigelsesminister Inger Støjberg: Tak for det. Allerførst vil jeg lige beklage, at jeg kom de her fem minutter for sent, men det var, jeg var bundet nede i Folketingssalen til at svare på paragraf 20 spørgsmål, så jeg var lige ved at fristes til at sige, at det var oppositionens skyld. Nå – vi befinder os midt en verdensomspændende finansiel og økonomisk krise. Vi befinder os i en situation, hvor ledigheden stiger over hele landet, men hvor nogle landsdele er særligt hårdt ramt.

I fremtiden står vi derfor over for store beskæftigelsespolitiske udfordringer. Så kan man så spørge sig selv, hvor er vi på vej hen. Har dansk økonomi kurs imod afgrunden som Knud Heinesen udtrykte under krisen i 1979. Nej det har den ikke. Situationen er en anden i dag. Dengang befandt Danmark sig i slutningen af et årti præget af oliekrise og stort underskud på betalingsbalancen.

I dag 30 år senere befinder vi os i slutningen af et årti præget af succes. Vi har haft økonomisk vækst og flere år med konstant faldende ledighed. Pengene er ikke fosset ud af statskassen, og vi har ført en fornuftig og ansvarlig økonomisk politik. Derfor har vi nu overskud til at sætte skatterne, sætte skub i økonomien, og det betyder ikke, at regeringen kan afværge den globale krise, men vi kan forhåbentlig begrænse skaderne, og det gør vi på flere forskellige fronter, og lad mig så bare nævne nogle af dem. Regeringens samlede skattepolitik betyder allerede i år, at en faglært arbejderfamilie sparer godt 31.000 kr. Til næste år slår forårspakken igennem, og så letter vi skatten på den sidst tjente krone med 7½ % på det tidspunkt, og det er en historisk stor lettelse. Derudover har vi sikret hjælpepakker til erhvervslivet og bankerne, og vi fremrykker en række trafikinvesteringer. Vi har åbnet en pulje til renoveringer i private hjem, og vi giver kommunerne mulighed for at lave investeringer for 2 mia. kr. i år. Disse og andre initiativer vil stimulere økonomien og øge beskæftigelsen. Der er tale om mange skridt, som får os langt, når det handler om at få hele Danmark – også udkantsområderne – helskindet igennem krisen.

Der er ganske vist nogle, der mener, at regeringen skal hoppe ud i krisen med samlede ben og sætte alt på et bræt med én stor forkromet vækstpakke. Dem der påstår det og påstår, at der findes en hurtig og nem løsning af krisen stikker simpelthen danskerne blå i øjnene.

Hvis regeringen kunne ordne krisen ved at underskrive én stor check, jamen så havde vi jo selvfølgelig allerede gjort det.

Så nej, vi er ikke på vej mod afgrunden, men vi har en lang strækning foran os, og noget af det går op ad bakke, også når det kommer til at få de ledige i arbejde.

Som beskæftigelsesminister står jeg naturligvis med en stor udfordring nu, hvor ledigheden stiger. Heldigvis ligger der allerede en klar linje, som der kan vise os vej ud af krisen.

Siden regeringen overtog regeringsansvaret i 2001, har vi fulgt kursen om at få flest mulige i arbejde hurtigst muligt. Og det er faktisk en kurs, der holder takket være den aktive beskæftigelsespolitik. Den aktive beskæftigelsespolitik har vist sig at være det bedste værn mod langtidsledighed og mod marginalisering. Det vil også gælde nu, hvor konjunkturerne er vendt, og ledigheden er begyndt at stige.

Der er selvfølgelig folk, der stiller sig kritiske over for den aktive linje – kan det virkelig betale sig at sætte hurtigt ind over for de ledige, når udsigterne til at få et job alligevel er så lange – spørger nogle? Men jeg kan godt sige det helt klart, at mit svar er – ja, det kan godt betale sig. For jo længere man går ledig, jo større er risikoen for, at man aldrig kommer tilbage på arbejdsmarkedet igen. Det er det brutale faktum, også efter finanskrisen er fejlet ind over landet. Og det gælder uanset, hvem der er beskæftigelsesminister.

Vi ved også, at det hjælper at søge job fra første ledighedsdag – næsten halvdelen af dem, der kom på dagpenge eller kontakthjælp i januar, var i job igen inden udgangen af februar.

Nu er det som sagt en anden situation end den, vi har været vant til. Der bliver flere ledige om buddet, og der bliver færre ledige job. Det betyder ikke, at man som ledig skal indstille jobsøgningen, det betyder til gengæld, at jobsigtet skal indstilles lidt bedre, fordi når målskiven bliver mindre, ja – så må man jo sigte noget bedre.

Regeringen har derfor også indgået en bred politisk aftale om at forbedre og målrette aktiveringen mere. Aftalen bygger på forslag fra LO og DA og åbner bl.a. for, at ufaglærte og kortuddannede kan uddanne sig til social- og sundhedshjælpere. Vi målretter altså de aktive tilbud imod områder med gode jobmuligheder. Men vi stopper ikke her, vi sætter også ind allerede inden ledigheden melder sig. Derfor skaber vi mere fleksible regler for arbejdsfordelingen. Vi putter flere penge i varslingspuljen. Vi har oprettet et varslingsberedskab, og vi sikrer bedre overvågning af udviklingen på arbejdsmarkedet.

De ekstra midler til varslingspuljen og oprettelsen af et nationalt varslingsberedskab giver jobcentre bedre muligheder for at hjælpe dem, der er truet af ledighed.

Forandringen i beskæftigelsesregionerne sikrer bl.a., at indsatsen er koordineret på tværs af kommunerne, og at den går i gang straks efter, at der er varslet fyringer. Formålet er at finde ny beskæftigelse til de varslede allerede inden, de er blevet ledige.

Dette er bl.a. sket forbindelse med de 315 varslede fyringer på Vestas vingefabrik i Nakskov. Allerede få timer efter gik Vestas, Lolland Kommune og beskæftigelsesregionen Hovedstaden Sjælland i gang med at udarbejde en plan. Planen angiver, hvordan jobcenter Lolland bedst hjælper de varslede medarbejdere med at finde et nyt job. I jobcenter Ringkøbing-Skjern ruster man sig også til de ca. 700 fyringer fra Vestas i Lem – bl.a. ved at hjælpe de varslede med at skifte til brancher, som ældreplejen og som turistindustrien.

Vi kan gøre meget, men der findes ingen mirakelkure, som når en stor virksomhed som Vestas rammer af massefyringer. Det rammer alt andet lige et udkantsområde hårdt, hvis områdets store virksomhed lukker eller varsler massefyringer. Det betyder dog ikke, at kommunen i udkantsområdet står alene med problemerne eller udgiften. Staten hjælper kommunerne, og kommunerne hjælper hinanden. Det gælder også, når kommunerne overtager ansvaret for de forsikrede ledige til august.

For at sikre bæredygtigheden i den enkelte kommune ved særlige store udsving i ledigheden, indfører regeringen nu en forsikringsordning, som kompenserer kommuner, der har en ledighedsudvikling, som er 5 procentpoint dårligere end landsdels gennemsnittet. Også i regi af de regionale vækstfora er der hjælp at hente for udkantsområderne. Vækstfora arbejder for at skabe rammer og strukturer, der styrker den regionale vækst og erhvervsudvikling. De igangsætter innovation, ny teknologi, uddannelse og iværksætteri.

Danmark modtager hvert år 500 mio. fra EU, hvor minimum 35 % kommer udkantsområderne til gavn. Disse midler suppleres krone for krone af kommunale, regionale og statslige eller private midler.

Jeg vil gerne afslutningsvist understrege, at regeringen ser med stor alvor på den økonomiske krise og på de påvirkninger, det har i hele landet og selvfølgelig også i udkantsområderne.

Og jeg kan oplyse, at økonomi- og erhvervsministeren og jeg har inviteret de regionale vækstfora og beskæftigelsesregionerne til en drøftelse i næste måned af den aktuelle, økonomiske og beskæftigelsesmæssige situation i hver af regionerne.

Hans Kristian Skibby: Ja, vi takker for redegørelsen. Jeg skal se, om der er nogen, der har ønsker om at stille spørgsmål, og det var der. Flemming Bonne værsgo! Og Lene Hansen bagefter!

Flemming Bonne: Tak for de foreløbige svar, og tak for gennemgangen af de arbejdsmarkedspolitiske redskaber, der er at spille på.

Jeg havde jo håbet på, at vi kunne få en dialog om, hvorvidt vi kunne komme lidt videre og prøve at fokusere lidt mere på de særlige vilkår, som de her meget truede kommuner har.

Og derfor vil jeg så spørge, om regeringen har nogle sådan mere målrettede planer for, hvordan man stimulerer økonomi og efterspørgsel ude i de tyndere befolkede områder. Har regeringen tænkt på en særlig vækstpakke for de sårbare områder. Det kunne jo være, at man kunne finde på at øremærke nogle af de midler, der er sat af til renoveringspuljen, som nu er givet til først ... efter først til mølle-princippet. Det havde dog været rimeligt, når man lige havde kigget sig rundt i landskabet måske og sagt, der er måske nogle områder, hvor man har nogle særlige problemer, og som trænger til en særlig indsats.

Og vil ministeren så også være med til at udnytte ledighedsperioden til helt systematisk at lave en opkvalificering og sikre, at de ledige derude, fx med dagpenge, kan få lov at skifte erhverv fra håndværker eller ufaglært og over til en meritlæreruddannelse og sådan nogle ting. Det var sådanne nogle ting, jeg havde håbet, vi kunne få lidt at vide om.

Hans Kristian Skibby: Ja, det var spørgsmålet fra Flemming Bonne. Lene Hansen og så Rasmus Prehn. Jeg synes, vi skal tage to spørgere ad gangen, og så ser vi, hvordan det kommer til at gå. Lene Hansen værsgo!

Lene Hansen: Ja tak. Jamen når man hører ministeren, så er det meget svært ligesom at se for sig de problemer, som yderområderne jo står midt i, og som Flemming Bonne så tydeligt skitserede i sin

motivation. Vi ved, at arbejdspladserne i yderområderne, de er truet, mange er allerede forsvundet. Et erhverv som turisterhvervet mister jo utroligt fodfæste i øjeblikket. Antallet af overnatninger er jo faldet markant, og det er jo især i yderområderne, at de arbejdspladser findes.

Ikke nok med, at de sædvanlige inden for bygge og anlæg og produktion – fremstillingsvirksomheder og turistvirksomheder – ikke nok med, at de arbejdspladser forsvinder, men den centraliseringsbølge, som går hen over landet i de her år, fjerner jo vidensarbejdspladser i stor stil fra yderområderne. Domstolsreformen, politireformen, sygehusplanen er alt sammen med til at trække vidensarbejdspladser ud af yderområderne. Det er faktuelle ting, som man ikke løser ved at anvise ledige, hvor de kan gå hen og blive opkvalificerede, det er strukturelle problemer, og det mener jeg også, beskæftigelsesministeren bør være optaget af, at der er områder i Danmark, hvor arbejdspladserne lige så stille siver ud fra. Og derfor så kunne jeg da spørge ministeren, hvilke typer af arbejdspladser ser ministeren for sig, at man i fremtiden skal have i landdistrikterne, og når Flemming Bonne efterspørger en vækstpakke for yderområder, så kunne man jo spørge, hvordan ser det ud med de resultater, som vækstfora har opnået – er de resultater bæredygtige, vil de have en levetid ud over 2 år, og hvad vil man gøre for ligesom at få nogle arbejdspladser, som har en længere levetid end 2 år.

Hans Kristian Skibby: Ja, ministeren værsgo!

Beskæftigelsesminister Inger Støjberg: Ja tak. Jeg tror egentlig, at når alt kommer til alt, så er vi jo ikke uenige om, at det er vigtigt med udkantsområderne. Vi kan så måske være lidt uenige om, hvordan vi skal nå frem til målet. Fx ser jeg ikke sådan lige for mig, at der bliver lavet en vækstpakke for yderområderne, men det er jo sådan, at for det første, så ... jeg hører i øvrigt selv til i et yderområde, så jeg ved godt, hvordan det er ... men det er jo sådan, at alle de initiativer, som der er blevet taget lige fra skattelettelser og bankpakkerne og fremrykning også af trafikinvesteringer og renoveringspuljer og SP-opsparinger og hævelsen af det kommunale anlægsloft med de 2 mia. – jamen, det kommer jo også yderområderne til gavn, så altså jeg ser ikke, hverken som Flemming Bonne nævnte – hverken lige i pipelinen, at der kommer en særlig vækstpakke for yderområderne, og jeg ser heller ikke, at man skulle begynde med at fratage, det tror jeg i øvrigt, der var mange, der ville blive meget, meget skuffede over i København og Århus, og det som ... og andre områder, som der ikke lige er yderområder – hvis man fratog dem muligheden for nu at søge ind til renoveringspuljen, det må jeg sige, det tror jeg godt nok, man ville skuffe utrolig mange danskere med. Sådan handler vi ikke i regeringen i hvert fald.

Men jeg bliver også spurgt til, om hvordan vi bedst muligt kan udnytte ledighedsperioden til opkvalificering – jamen, der mener jeg jo rent faktisk, at bl.a. den aftale, der er indgået på baggrund af DA og LO's forslag – synes jeg jo er med til det – nemlig at bruge perioden til at omskole til de steder, hvor vi ved, at vi får behov for mere arbejdskraft, og hvor der allerede nu er behov for mere arbejdskraft.

Jeg ser ikke for mig, at alle jord- og betonmedarbejdere, de skal blive SOSU-medarbejdere, men der er ingen tvivl om, at der er nogen, der har lyst til at skifte branche, også for de relativ gode muligheder der er nu for det ... også økonomisk set ... har lyst til at skifte branche, og der er flere gode eksempler på det. Og det er da klart noget af det, vi skal blive ved med at skubbe på.

Så spørger Lene Hansen, hvad skal man leve af i yderområderne fremover. Man skal leve af dét, der er bæredygtigt, kan man sige. Og dermed også være sagt, at det er også sådan, at man godt, når nu man placerer statslige arbejdspladser kan skæve lidt til, om der er nogen af dem, man kan få placeret i yderområderne. Nu er der konkret faktisk nogen af de arbejdspladser, som du Lene pegede på, der var blevet flyttet væk fra yderområderne, men et godt eksempel er jo i virkeligheden, da vi flyttede SKAT til Ringkøbing. Der var, tør jeg godt sige, selvom vi også blev bundet i skrig og skrål over at flytte det til Ringkøbing – oven i købet til verdens lykkeligste by, tror jeg, de har målt sig selv til i hvert fald. Og det er jo sådan set gået rigtig godt. Men jeg anerkender også, at der i den fase, hvor man flytter ud, så er det ikke så nemt. Men det lykkes i Ringkøbing.

Så stillede du et helt konkret spørgsmål om, hvordan er det gået med vækstfora. Nu er det sådan, at vækstforaene hører jo under Økonomi- og Erhvervsministeriet, så derfor, hvis det skal være et sådan helt konkret, minutiøst svar på det, så ville jeg egentlig gerne, hvis du vil sende det skrift over, så skal ... jeg ved ikke, hvordan sådan noget ... fordi jeg har ikke været minister så længe, så jeg ved ikke, hvordan det foregår, om du sender det til mig, eller du sender det til Økonomi- og Erhvervsministeriet, men svar skal du i hvert fald nok få. Men altså generelt kan jeg jo bare sige, at vi har jo taget en lang række tiltag, altså nu har jeg jo nævnt både skattepakken og renoveringspuljen og fremrykning af trafikinvesteringer osv., osv. mange gange, men vi har jo altså også forbedret mulighederne i varslingspuljen, og der er også flere penge i den. Og nogen af de ting, som puljemidlerne jo selvfølgelig dækker, det er jo fx jobsøgningskurser i op til 2 uger, det er opkvalificering, herunder også videreuddannelse i op til 8 uger, og der ydes tilskud til udgifter til opkvalificering, der er jo så ... det er vigtigt lige at sige, at det er betinget af, at der er tale om opkvalificering inden for områder, hvor der kan eller forventes at blive mangel på arbejdskraft, fordi det er jo vigtigt, at vi ikke opkvalificerer folk til arbejdsløshed, men netop opkvalificerer folk til at kan få et job. Og en anden betingelse, der skal gøre sig gældende for at få penge, det er, at der skal foreligge en skriftlig tilkendegivelse fra en arbejdsgiver om, at den afskedigede ansættes uden løntilskud efter opkvalificering. Derudover så dækkes der også udgifter til fx informationsmøder, frikøb af medarbejdere i jobcentre til individuelle samtaler med de afskedigede medarbejdere – etablering og drift af it-understøtning af et indsatskontor på virksomheden. Og det jeg ved, at det er noget af det, som der vækker stor tilfredshed rundt omkring på nogle af de her virksomheder og til udarbejdelse af jobplaner for de afskedigede. Ja.

Hans Kristian Skibby: Ja tak til ministeren. Jeg har tre spørgere på listen. Rasmus Prehn, Niels Christian Nielsen og Lene Hansen. Og vi tager Rasmus Prehn først, værsgo!

Rasmus Prehn: Mange tak. Du startede med at ironisere lidt over hele ideen om at kaste sig ud i en sådan vækstpakke. Hvis man lavede en sådan stor forkromet vækstpakke, blev der sagt. Det var ikke dét, regeringen ville. Men vil du ikke anerkende, at det er faktisk den tilgang til krisebekæmpelsen, som Obama har valgt i USA, Merkel har valgt i Tyskland, og man har gjort i en række andre lande. Eller vil ministeren direkte sige, at den tilgang til at bekæmpe krisen, som man har haft i de benævnte lande, det har været en fejlslagen tilgang til det. Er det dem, der er forkert på den, er det dét, jeg hører, ministeren sige.

Og så skal jeg høre, om ikke du vil anerkende, at det er en helt almindelig økonomisk antagelse og erfaring, at beskæftigelseseffekten faktisk er 3-5 gange større ved fremrykning af offentlige investeringer end ved skattelettelser. Det er en almindelig anerkendt antagelse blandt økonomer, at hvis man fremrykker offentlige investeringer, så virker det 3-5 gange bedre end skattelettelser. Det vil jeg gerne have ministerens svar på.

Og nu, når vi er så ved vækstpakker, der står vi over for at skulle ... og det er selvfølgelig ikke dit ressort ... men det er jo noget, man diskuterer i regeringen, det er jo kommuneforhandlingerne vi står over for, og muligheden for at løfte anlægsinvesteringerne, der har Kommunernes Landsforening sammen med COWI jo lavet en opsamling på, hvad der er af vedligeholdelseefterslæb. Og dét, man vurderer nu, det er, at man skal løfte niveauet med i hvert fald 6 mia. om året. Og Venstres finansordfører Tina Nedergaard har været ude at sige, at det lyder fornuftigt og realistisk. Men er det også sådan så, at du som minister vil tilkendegive, at en del af regeringens politik på det her område, det bliver at løfte anlægsniveauet i kommunerne med de her 6 mia. – dels fordi der er et efterslæb, men selvfølgelig også for at skabe gang i beskæftigelsen – ikke mindst i udkantsområder. Og kunne man forestille sig, at en del af det løft, det har en eller andet profil, som går i retning af at satse på nogle udkantsområder – altså ikke at alle pengene skulle gå til det, men at der er en gearing i det.

Hans Kristian Skibby: Ja, og så er det Niels Christian Nielsen, værsgo!

Niels Christian Nielsen: Tak til ministeren og for svar til Flemming Bonne. Altså man sad næsten og fik tårer i øjnene og kom til at tænke her nu med afslutningsdebatten, om det var statsministerens afslutningsredegørelse, at ministeren havde taget med herind. Men overordnet også det, jeg i hvert fald bed mærke i, det var i forhold til, hvad der blev fremhævet og fremført omkring skattelettelser, og der er det jo netop problematikken i forhold til udkantsområder, fordi det er jo ikke dér borgerne ... skatteborgerne har fået skattelettelse. Så den synes jeg ikke – den er ikke så gangbar. Og i hvert fald det, dér er bekymrende også ... nu kommer jeg også selv fra et udkantsområde ... det er jo i forhold til august i forhold til kommunalisering af jobcentrene. Og det er i hvert fald dét, der kan bekymre mig, det er ... at vi får 98 forskellige arbejdsmarkeder i forhold til de mange incitamenter – i forhold til det tværkommunale samarbejde her. Det er én ting.

Kunne ministeren forestille sig, når vi snakker arbejdspladser, fordi vi håber selvfølgelig alle sammen, at krisen ret hurtig er overstået, men det har været fremme før også i forhold til statslige arbejdspladser. Kunne ministeren godt forestille sig, at man kunne tage hul på den byld igen. Fordi uanset om vi har krise eller ej, så har vi arbejdspladser, som forsvinder stille og roligt ude fra udkantsområderne. Så der synes jeg godt, vi kunne, hvad kan man sige, revitalisere landkortet én gang til. Ja tak.

Hans Kristian Skibby: Ja tak, så er det Lene Hansen.

Lene Hansen: Ja tak. Problemet når vi taler om landdistrikter og yderområder, det er, at der er faktisk ingen ministre, der i virkeligheden vil påtage sig noget ansvar. Og det hører jeg også nu i dag, at meget af det, det er andre ressortområder. Kunne ministeren ikke arbejde lidt for, at der bliver, jeg havde nær sagt, lavet en afdeling for yderområder og landdistrikter med én ansvarlig minister. Sådanne at vi kunne kalde den minister i samråd og så virkelig komme til at snakke problematikker, der vedrører yderområder og landdistrikter, fordi det er for nemt – vi havde en forespørgsel forleden dag, og det var helt tydeligt, at vi kom aldrig ind til benet af nogle af de problemer, fordi i virkeligheden så var den minister, der var til stede, ikke helt ansvarlig for det hele. Så det synes jeg ville være rigtig godt, hvis vi kunne samle ansvaret hos én. Og jeg synes, det var rigtig dejlig, at beskæftigelsesministeren taler om at arbejde for at udflytte flere statslige arbejdspladser, for det er også min opfattelse, at det er noget af det mest bæredygtige, vi overhovedet kan forestille os.

Så fik jeg ikke rigtig nogen refleksioner omkring turisterhvervet, som jo er i åbenlys krise i de her år. Og hvor man kan sige, at yderområderne jo faktisk mange steder lever af turisterne. Sådant noget som at fremføre it i yderområderne, det kunne også generere nogle arbejdspladser, men der er rigtig mange, som synes, at det er meget dyrt. Kunne man forestille sig en form for ekstrabevilling til yderområderne til at hjælpe til i den proces.

Med hensyn til videreuddannelse af arbejdskraften i yderområderne, så er det jo et meget, meget stort og påtrængende problem, eftersom de traditionelle arbejdspladser forsvinder ud af området, så bliver man jo nødt til ligesom at tage nogle andre muligheder, uddanne sig til noget andet. Ligger det i kortene, at voksen- og efteruddannelsescentrene, de skal centraliseres, eller kan vi regne med, at der også i fremtiden vil være uddannelsesmuligheder – dels til efteruddannelse, men også til fx erhvervsfaglige uddannelser. Vil regeringen understøtte de erhvervsfaglige uddannelser, fx som man gør med de almene gymnasier i yderområderne, hvor man giver et udkantstillæg. Tak.

Hans Kristian Skibby: Ja tak, så er det ministeren, værsgo!

Beskæftigelsesminister Inger Støjberg: Ja tak, først til Rasmus, der siger, at jeg sådan ironiserer over den store vækstpakke, nej, det jeg siger, det er bare, at det er vigtigt, at vi ikke bare skyder med spredehagl, men at det er skarpe skud, og at det er ting, vi ved, der virker. Og det er jo det tilsammen, de skarpe skud, som regeringen har sendt – altså med skattelettelse, med SP med trafikinvesteringer og anlægsloftet, der er blevet hævet, med renoveringspuljen og flere andre ting – bankpakker – jamen, det er skarpe skud, og som der rammer i plet, og tilsammen så kommer det jo til at virke som en meget stor vækstpakke. Så altså, du får ikke mig til at ironisere hverken over Obama eller Merkel, men jeg vil bare sige, at de to gange Rasmussen, som der har været i spidsen herhjemme, mener jeg jo, har gjort det helt rigtige med hensyn til vækstpakker. Så beder du mig om bare lige at bekræfte, at det er også rigtig nok, at offentlige byggeri og anlægsarbejder giver mere end skattelettelser. Nu er det jo sådan, at jeg taler under ministeransvar, så uden at jeg nu tør rode mig ud i sådan den helt store udlægning, så mener jeg jo, at jeg kan huske her i sidste uge, der var der faktisk en forside på Politiken, som man jo ellers kunne antage kunne være et af hoforganerne for dig Rasmus, der viste det modsatte. Men det kunne jeg evt. sende over i et skriftligt svar.

Så spørger du til anlægsudgifterne i kommunerne og spørger, om at jeg lige kunne give dig et tilsagn om, at det skulle vi nok lige hæve – jeg kan ikke huske, om det var 6 eller 16 mia. – 6 mia., men det var i hvert fald et betydeligt for en borgerlig, kan jeg sige. Men der må jeg nok sige uden dog sådan allerede at foregribe nu nogle af Lene Hansens kommende angreb, så bliver jeg nok nødt til at sige, at kommuneforhandlinger henhører ikke under beskæftigelsesministeren, og jeg tror simpelthen med den tidligere beskæftigelsesminister, som nu er blevet finansminister, hvis jeg begynder med at sidde og love 6 mia. kr. til ekstra offentligt byggeri her og nu.

Så vil jeg sige, at det var bestemt ikke meningen at røre oppositionen til tårer, selvom at det var det, Niels Christian Nielsen siger, at du nærmest er rørt til tårer, det var ikke min mening, det vil jeg sige, og jeg kan også sige, det er ikke statsministerens tale, den må du vente med til onsdag, eller hvornår det er, han skal komme med den, men det var bestemt ikke hensigten. Men omkring jobcentrene, der vil jeg sige, at den model, som der er blevet fremlagt, synes jeg er rigtig stærk. Nu samler vi indsatsen for de ledige – ligegyldig om de er forsikrede eller det er ikkeforsikrede ledige under én hat. Og det vil alt andet lige betyde mindre bureaukrati, det vil betyde, at der vil blive frigjort ressourcer og alt andet lige må det betyde, at der kan ske en bedre indsats over for de ledige.

Og jeg er ikke så nervøs for, at der nu bliver 91 forskellige jobpolitikker, det var ligesom dét, der også lå i spørgsmålet, fordi der er jo stadigvæk en stærk statslig styring, og vi har altså kun én arbejdsmarkedspolitik i Danmark. Nu er det så kommunerne, der skal varetage denne her opgave, og det er jeg sikker på, at det kommer de til at gøre ganske godt.

Så er der Lene, der siger, at der er ingen, der vil påtage sig ansvaret for udkantsområderne, og derefter så stiller du spørgsmål om – alt lige fra turisterhverv til it og til uddannelser. Og så er det, at jeg jo snart ikke tør sige det, men det ligger jo henholdsvis under Økonomi- og Erhvervsministeriet, Videnskabsministeriet og selvfølgelig Undervisningsministeriet – dog vil jeg sige, at med hensyn til ungdomsuddannelser, så er der ingen tvivl om, at dét, den krise her nok kommer til at medføre, det kan vi i hvert fald se i statistikkerne nu, det er, at flere tager rent faktisk en ungdomsuddannelse, og

vi kan også se et fald i frafaldet på erhvervsuddannelserne. Og det synes jeg, hvis man skulle kunne udvide noget positivt at krisen, så er det jo nok, at det får flere unge til at tænke i uddannelsesbaner. Fordi jeg tror vi stort set alle sammen kender sådan nogle unge mænd, der tænker, nu kunne det være godt at komme ud måske og arbejde som murerarbejdsmand, fordi det er jo nemt at få arbejde, og lønnen var langt bedre, end hvis man skulle sidde på skolebænken, og man er i øvrigt også ved at være lidt skoletræt. Problemet med det er bare, at så er det uendeligt svært at komme tilbage igen, fordi man netop er blevet vant til den høje løn. Og derfor synes jeg jo, det er rigtig godt, at vi kan se en stigning i søgning til ungdomsuddannelser og et mindsket frafald til erhvervsuddannelserne, fordi vi ved også, at det er sådan, at uddannelser er altså vejen frem, hvis man vil klare sig godt på arbejdsmarkedet.

Med hensyn til hele diskussionen, som du faktisk også rejser Lene, om – skulle man ikke til at have en minister for udkantsdanmark eller yderområderne, så vil jeg ... rent ironisk ... så vil jeg jo henvise til Statsministeren, fordi det jo er ham, der fastsætter de forskellige ministerier, men jeg synes jo, det er vigtigt, at hver enkel minister selvfølgelig påtager sig et ansvar på sit ministerområde – også for yderområderne, og derfor er det faktisk også noget, som jeg i hvert fald som beskæftigelsesminister går ret meget op i, fordi vi kan se, at ... jo som ... det er jo dét, der ligger i hele samrådsspørgsmålet også, at det her rammer i høj grad også yderområderne, fordi man er mere sårbar i yderområderne end nogen af de andre steder. Men de initiativer, der er blevet taget på mit område – altså fx omkring varslingsberedskabet og varslingspuljen og de øvrige initiativer mener jeg jo, altså de hjælper jo – klart nok – det hjælper ligeså godt yderdanmark, som det hjælper dem, der bor mere geografisk centralt. Så det er selvfølgelig inde i overvejelserne, og det skal det være i hvert enkelt ministerium.

Hans Kristian Skibby: Ja tak, vi har lige en lille runde mere. Og det er Flemming Bonne, værsgo!

Flemming Bonne: Ministeren har lige redegjort for regeringens skarpe skud. Ja, man kan jo udlægge det, som man vil ikke! Men lad os nu holde os til skarpe skud. Hvad er problemet med, at man ligesom målretter sådanne nogle skarpe skud og så sigter efter dér, hvor man virkelig kan løse nogle problemer. Jeg kan jo ikke se, at der havde været nogen som helst problemer i at tage en del af de 1½ mia., der nu var afsat til boligrenovering og sagt, vi har kigget os om i landskabet, og vi kan se, at der er en 4-5 områder i Danmark, som bliver særligt hårdt ramt, de får forlods en øremærket del af den pulje. Det tror jeg sådan set – både Nordsjælland og København sagtens kunne leve med ikke. Men det er sådan noget med at tænke på den måde ikke. Det er bare dét, jeg beder ministeren om også fremadrettet – så prøv lige at tænke udkantsområde ... normering. Jeg bemærkede også dét, der blev sagt omkring – jamen vi har altså den mulighed ligesom i Ringkøbing – lægge lidt statsarbejdspladser ud. Jamen det synes jeg jo også, man skal gøre i det omfang, det overhovedet er muligt. Til efteråret har regeringen varslet, at man kommer med en regional udviklingsplan – regionalpolitisk plan, det var dét, vi fik at vide her, da vi diskuterede det i salen.

Jeg synes jo, at ministeren skulle prøve at arbejde lige netop det spørgsmål ind i den plan, at vi – der hvor det overhovedet er muligt – der sigter vi efter at lægge nogle statsarbejdspladser ud.

Jeg synes også, at ministeren måske burde overveje endnu engang, om ikke vi kunne lave lidt mere målrettet på uddannelsessiden, fordi vi ved, man hænger bagefter med uddannelsen. Vi ved, at nogle særlige udkantstaxametre, og dét, at man får lagt noget undervisning fra læreruddannelse og SOSU-uddannelse ud i nærområderne, at det vil have en gavnlig effekt. Så kan vi ikke få ministeren til at tænke lidt i den retning.

Og så kunne jeg i øvrigt se for mig, at for at vi ikke skal blive ved med at diskutere de her skævheder, som vi jo har i vores samfund, at man på et tidspunkt ville tage et initiativ til at lave en egentlig masterplan for vores lille land. En masterplan, som sikrer, at alle områder er en aktiv del af Danmark. Men det er nok lidt storpolitik, vi behøver jo ikke at gøre den færdig i dag. Men jeg vil da gerne have, at man ligesom tænker lidt over, om ikke vi er ved at komme dertil.

Hans Kristian Skibby: Ja tak. Så er det Niels Christian Nielsen, værsgo!

Niels Christian Nielsen: Nogen gange får man jo svar, som man spørger. Dét jeg var inde på i forhold til jobcentre ... antal af jobcentre ... der ved jeg godt, det ikke er proportioneret i forhold til antal kommuner. Men om det så er 91 eller 92 jobcentre, vi har, det er sådan set ligegyldigt. Bare det, der bekymrer mig, det var i forhold til antal arbejdsmarkeder. Og der kan jeg se i forhold til ... der er ikke indbygget noget incitament til kommunerne og samarbejde tværkommunalt, det var dét, jeg var inde på. Så fik jeg ikke svar i forhold til ... du har været lidt inde omkring i forhold til Lene med statslige arbejdspladser, men overordnet også at lave en slags masterplan i forhold til, hvad statslige arbejdspladser, der kunne flyttes i forhold til udkantsområderne. Netop var det Lene, der var inde på i forhold til at vi har én minister, som overordnet har ansvaret for udkantsproblematikken. I hvert fald dét der glæder mig, da Søren Gade, han indtrådte i regeringens koordinationsudvalg, da havde han i hvert fald foruden forsvar ... ikke angreb ... da havde han udkantsproblematikkerne som sin prioritet. Og det håber og tror jeg også, at han fremfører i regeringens koordinationsudvalg. Men det er jo ikke noget, der kommer offentligheden til kendskab, så jeg ved ikke, om ministeren kunne lige tage en sludder med Søren Gade omkring, hvordan man kunne få det hævet op, fordi jeg kan i hvert fald godt se, at der ligger et problem i, hvis det ligger i alt for mange forskellige ministerier, så bliver det lidt for mange samråd på det samme emne. Tak.

Hans Kristian Skibby: Ja tak, så er det ministeren, værsgo!

Beskæftigelsesminister Inger Støjberg: Ja, først Flemming Bonne omkring de målrettede initiativer – jamen altså jeg vil bare fastholde, at de initiativer, vi har taget jo lige såvel kommer udkantsdanmark til gode, som det kommer mere centralt placeret geografisk Danmark til gode.

Og så omkring de statslige arbejdspladser – jamen jeg tror faktisk det er svært at finde ret mange politikere på Christiansborg, der ikke også synes, vi skal have en større spredning af de statslige arbejdspladser, hvis det er muligt. Men dét, jeg bare siger, det er, at det er også bare utroligt svært, det ved vi fra de tidligere diskussioner, der har været – nu lykkes det så omkring SKAT i Ringkøbing, og så må det jo så prøve at være et forbillede så vidt muligt for andre områder på det her felt.

Så omkring uddannelser – jamen faktisk så ... nu peger du lige på SOSU- og læreruddannelse. Det er jo sådan set mig bekendt nogle af de uddannelser, der trods alt er forholdsvis let tilgængelige, også i yderområderne. Nu kender jeg ret meget til Salling- og Skive-området, og der har man i hvert fald både SOSU-uddannelserne, og man har også læreruddannelserne. Men altså jeg tror ikke, der er nogen af os, der er uenige i målet her om, at det selvfølgelig også skal være muligt at tage en uddannelse, men jeg tror til gengæld heller ikke, og det tror jeg egentlig heller ikke, vi er uenige om, at vi må jo bare sikre os, at vi ikke slækker på fagligheden i hvert fald på de uddannelser, så der er forskel på, om man har fået en uddannelse i et yderområde, eller også man har fået det lidt mere centralt i Danmark. Men altså lige nøjagtig SOSU og lærer er sådan set mig bekendt nogen af dem, som der er rimelig gode muligheder for, men jeg ved godt, at det var ikke kun dét, du spurgte til, du spurgte også lidt bredere.

Så til Niels Christian Nielsen omkring den enstrengede model. Altså jeg ser altså ikke den fare foran mig, at vi nu kommer til at have 91 arbejdsmarkeder, det gør jeg simpelthen ikke. Der er stadigvæk en stram statslig styring på det her. Og nu har jeg lige været til samråd tidligere i dag i Arbejdsmarkedsudvalget, det er jeg hver onsdag – stort set – men der diskuterede vi også lige præcis emnet om, at har kommunerne incitament nok til at få sine borgere i job, hvis det nu er i nabokommunen, som hvis det nu er i deres egen kommune. Og der mener jeg jo, at det er vigtigt at fastholde, at det jo altid er kompetencerne, og at det jo altid kan betale sig for en kommune at få sine borgere i job. Fordi det kan det dels ved, at så skal man ikke udbetale ydelser til dem, og dels så hæver man sit skattegrundlag. Så om en borger kommer i job i ens egen kommune eller kommer i job i nabokommunen, det mener jeg, det må kommunen altid have en interesse i. Men altså det der med, at man nu skulle begynde med at betragte arbejdsmarkedet i 91 små arbejdsmarkeder i stedet for ét stort, det mener jeg ganske enkelt ikke vil ske.

Og du spørger også til de statslige arbejdspladser. Det har jeg sådan set så svaret på tidligere nu her, at Ringkøbing-modellen er god, og det er godt, og vi må bare anerkende, det er svært, men det betyder jo ikke, at vi ikke skal arbejde mere i den retning.

Og så fornemmer jeg næsten en skjult ros til Søren Gade, og den vil jeg i hvert fald viderebringe til Søren Gade, det er jo rart.

Hans Kristian Skibby: Vi har en lille runde mere. Det er Lene Hansen, værsgo!

Lene Hansen: Tak. Jeg går ud fra, at ministeren som minister for beskæftigelse, også er optaget af at øge beskæftigelsen i yderområderne, det må være et formål med at være beskæftigelsesminister. Og hvis nu man ser på væksten eller det modsatte faldet i antallet af arbejdspladser i yderområderne, så er det jo katastrofalt. I en 10-årig periode fra – ja 1995 til 2005, da faldt antallet af arbejdspladser i yderområderne med næsten 30 %. Og meget af det hænger selvfølgelig sammen med de strukturændringer, vi ser inden for landbrug, det er klart, men der er jo følgevirkninger, som lukker ned, der er bygge- og anlægsvirksomheder, der er følsomme over for krisen, som bukker under i de her år – jamen der sker simpelthen en forandring på typen af arbejdspladser i yderområderne, som beskæftigelsesministeren bliver nødt til at forholde sig til, hvad skal der så være i stedet for, når der ikke skal være fiskeriarbejdspladser, når der ikke skal være landbrugsarbejdspladser, når der ikke skal være bygge- og anlæg i det omfang, vi ser. Når produktionsvirksomhederne lukker på stribe, hvad skal vi så stille op i stedet for med de mennesker, der bor i yderområderne. Og så siger ministeren, at alle de der tiltag, som man gør for at få sat gang i hjulene og øge efterspørgslen, jamen det kommer også yderområderne til gavn – nej, det gør det ikke. De ting, der bliver iværksat kommer bysamfundene til gavn. I øjeblikket er kommunerne så trængt, så alle de små skoler, der har forvildet sig ud i et yderområde, de bliver lagt ned. Så der kommer ikke nogen håndværkere ud og reparerer noget som helst i den del af kommunen. Så altså der sker jo en centralisering for at få pengene til at slå til så langt som muligt. Og derfor så bliver yderområderne hængt af.

Så dét jeg efterlyser – det er sådan set, at beskæftigelsesministeren siger, jamen vi skal ligesom have lavet en task force her, fordi det ser meget alvorligt ud, der sker en fuldstændig ... et paradigmeskifte kan vi godt kalde det – i yderområderne.

Hans Kristian Skibby: Ja tak, så er det ministeren, værsgo!

Beskæftigelsesminister Inger Støjberg: Okay. Ja, men altså at øge beskæftigelsen i yderområdet – altså nu vil jeg bare lige sige, at i virkeligheden så er den politik, der ligger under beskæftigelsesministeriet har jo sit primære formål i at matche de ledige med de åbne stillinger, der er – bare så vi lige får det på plads. Og at erhvervspolitikken jo hører under Erhvervsministeriet og delvis også Finansministeriet. Når det så er sagt, så ændrer det jo ikke på, at det jo også interesserer mig det her område. Og når der nu bliver sagt, at der bliver slet ikke gjort noget som helst, så vil jeg alligevel lige sige – én af de ting, som jeg tror, der har haft størst betydning for yderområderne, og det er noget, der er sket under den forrige regering, det er, at det er blevet nemmere ... mulighederne for at åbne en virksomhed i yderområdet i nedlagte landbrugsejendomme er jo blevet nemmere, end det var førhen. Vi har oven i købet taget det store skridt, som jeg selv var med til at slå et slag for i sin tid, at man også måtte have lov til at skilte til de virksomheder, hvilket vi var en

del oppe at slås med nogen om på daværende tidspunkt, fordi at det jo er i naturen sådan noget foregår, når det er ude på landet, men det fik man faktisk lov til, og sådan nogle ting synes jeg jo er vigtige, fordi der er mange mindre virksomheder, enkeltmandsvirksomheder eller måske endda med et par ansatte, der jo sagtens kunne være ude på landet, og det er der faktisk blevet langt bedre muligheder for, end der var førhen. Og i øvrigt er jeg fuldstændig enige med dig i, at der sker en strukturudvikling, og det gør der selvfølgelig på alle mulige måder, men det er jo ikke en strukturudvikling, vi kan bremse på landbrugsområdet, det er heller ikke en strukturudvikling, jeg mener, vi skal bremse. Men jeg kan også – uden at jeg skal røre flere til tårer, jeg kan også huske, da jeg var barn, jeg er opvokset på en gård, hvordan der også var en lille smed i nærheden, og der var en købmand, og alt det her, det er jo lukket nu. Og samtidig er de fleste af landbrugene blev lagt sammen til ikke ret mange, men til gengæld meget større landbrug.

Sådan er udviklingen bare, og så må vi jo se, hvad kan jeg imødegå – det mener jeg i virkeligheden at de regler omkring at åbne virksomheder i nedlagte landbrugsejendomme er med til

Hans Kristian Skibby: Ja tak. Så har jeg ikke flere spørge på listen nu, så siger vi mange tak til ministeren for fremmøde og besvarelse – tak for det!